

Motomarket

TURKU

- HONDA
- KAWASAKI
- LAVERDA
- TARVIKKEITA
- VARUSTEITA
- SIVU-, TANKKILAUKKUJA
- TAVARATELINEITÄ
- NAHKAPUKUJA, SAAPPAITA
- KETJUJA – RATTAITA

DENSE-LUBE SUPERKETJUT

TILAA MEILTÄ KETJU JOTA EI TARVITSE VOIDELLA KOKO KÄYTTÖAIKANA.

VAIHTOPYÖRIÄ SUPERVALIKOIMA N. 60–70
PYÖRÄÄ 50–900 cc.

TULE JA TUTUSTU TAI TILAA LUETTELO KUN ...
TÄHÄN EI SOVI KAIKKI SE ASIA MITÄ PITÄISI.

Motomarket

HANNU KUPARINEN TURKU

Puh. 921-382686 – 336888.

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:o 3 TOUKOKUU 1974

VIII

KONTIO- KIERROS

**ROPIN PIRTIN LEIRINTÄALUEELLA
ROPINSALMESSA 5-7.7.-74**

*Suomen tiekartta lehti 25. 52 kilometriä tie numero 21 Karesuwan-
nosta pohjoiseen.*

*Katsastus tapahtuu Karesuvannon Union-huoltoasemalla alkaen
5.7. klo 12.00, päättyen 6.7. klo 18.00.*

*Ennakkoilmoittautumiset 5 mk pyydetään suorittamaan postisiirtoti-
lille n:o 5791 47-9 KONTIO-KIERROS, Koponen Teuvo, Erottaja-
katu 6, 13130 Hämeenlinna 13, kesäkuun aikana.*

*Alueella on sauna vapaasti käytettävissä ilman eri korvausta. Muu-
tama mökki vielä vapaana, varaukset voi tehdä puh. Iitto 12, T. He-
lovuori.*

*Varakaa poroja sekä katsastus paikan jälkeen on kaksi erittäin vaa-
rallista siltaa.*

Varatkaa riittävästi aikaa matkalle.

TERVETULOA

N:o 3 TOUKOKUU 1974. 5. vuosikerta.

ilmestyy: tammi-, maaliskuu-, touko-, heinä-, syys- ja marraskuussa.
Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.
jaetaan ilmaiseksi kaikille Moottoripyöräkerho 69 r.y.:n jäsenille.

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 ry:n hallitus:

Puheenjohtaja
Orko Tallinen
Haminantie 21
46900 Inkeroinen

Sihteeri
Mauno Tonttila
Rauhank. 6 B 25
15110 LAHTI 11

Kassanhoitaja
Jan-Anders Söderholm
Matkamiehentie 10 A 5
00320 HKI 32

Kerhoisäntä
Seppo Rämö
Hangasmäki 1
15680 LAHTI 68

Toimittaja
Aimo Turunen
Tornipolku 11 A 28
06400 PORVOO 40

Varajäsenet
Eero Parikka
Hakapellonkatu 4 C 34
20540 TURKU 54

**Kerhon postisiirtotilin
numero on 426781-0**

Seppo Kankola
Ida Aalbergint. 5 C 34
00400 HELSINKI 40

Tervehdys!

Kerhon huomattavin tapahtu-
ma Kontio-Ralli, nimi nyt suoma-
laistettuna Kontio-Kierros ajetaan
piakkoin ja paikka on siirretty nyt
niinkin ylös kuin käsivarteen jo-
hon päätökseen rallitoimikunta
päättyi paikan valinnassaan. Käy-
tössämme on leirialue kymmenen
hehtaarin maa-alueineen ja kaik-
kine palveluineen.

Etäinen sijaintipaikka ei var-
mastikaan ole kaikkien kerholais-
ten mieleen, koska Kontiossa ei
nyt poiketa viikonloppuajona
vaan siihen vaaditaan pari ylimää-
räästä ajopäivää eli työpäivää ellei
satu olemaan kesäloma-aika par-

hailaan. Toivomme ettei kukaan
pahastuisi vaikkei olisikaan mah-
dollisuutta osallistua.

TV tulee myös osallistumaan
Kontioon tuottamalla televisio-
ohjelman Kontio-Kierroksesta
monine haastatteluineen ja kuva-
välähdyksineen.

Monille kerholaisille tämä on
ensimmäinen lapin matka, vaikka
lappi sinut lumoaisikin silti muista
ajella maltillisesti ja varovaisuutta
noudattaen.

Näkemisen arvoista ja uusien
kokemuksien rikastuttamaa Hy-
vää Matkaa!

Aimo

69:n UUSIN OSASTO

Inkeroisissa kokoonnuttiin moottori-pyöräilyn merkeissä 11.4.74. Asiaa saapui kannattamaan yli 40 asianharrastajaa. Perustettiin kerho nimeltä "Keski-Kymen Motoristit", josta asiasta virisi erittäin vilkas keskustelu. Yllättävää oli juuri osanottajien määrä, ottaen huomioon paikkakuntien pienuuden, kuitenkin täytyi todeta, että pyöräily elää paikkakunnalla erittäin voimakkaasti. Kokouksessa päätettiin toimia mp 69:n alajaostona ja noudattaa ko. sääntöjä. Todettiin myöskin, että näin laajan kannatuksen saanut paikallinen kerho pitäisi saada tukea Sippolan ja Anjalan kunnilta. Paikalla valittiin toimikunnat järjestelmään ko. asioita.

Huomioitavaa oli se, että noin puolet kokouksen osanottajista oli "vanhoja" 69:n jäseniä ja puheenvuoroissa ilmeni selvästi virtaus koko maan kattavaan jär-

jestöön kuulumisen. Tästä voisi näin lopukomenttina todeta, että suuntaus on oikea, sillä mitä suurempi järjestö on "asiaa hoitamassa", sitä todennäköisempää

on parempaan lopputulokseen pääseminen.

Hyvää pyöräkesää toivottaen Keski-Kymen motoristien puolesta

Pena

Moottoripyörämaailmaa on pidetty aikaisemmin luonnostaan yksinomaan vain miehille kuuluvana, mitä nyt jotkut uskaliaat naiset oli matkustajina nähty. Viime vuosina on kuitenkin joukkoomme ilmestynyt naismotoristeja. Nyt esittelemme sarjassa

KERHOLAISIAMME

naiskauneutta edustavan lahtelaisen motoristin Hilkka Salosen.

Kauanko olet jo pyöräillyt?

— Ensimmäinen kulkuvälineeni (moottorisellinen) oli Vespa, jonka todella sain 16-vuotiaana eli n. 5 vuotta sitten. Kunnes vuoden itkujen ja vanhempien kanssa käydyn keskustelun jälkeen sain luvan vaihtaa sen 350cc Hondaan. Se oli onnen aikaa. Ainoa asia oli joka harmitti, etten tuntenut ketään pyöräihmistä serkkuni lisäksi. Ennen omaa Vespaani mä opin pyörällä ajon taidon 350cc Jammulla, joka täytyy myöntää, alussa kovasti pelotti. Nyt on tullut vaihdettua pyörää jo kahdesti ja kierreltyä eri ralleissa ja tutustuttua muihinkin pyöräilijöihin. Se tutustuminen on kyllä ollut kovinkin vaikeata juuri sen vuoksi, että on tyttö. Ei pojat tule yleensä meille niin helposti juttelemaan kuin muille pojille ja meille taas on vaikeata aloittaa tutustumista esim. puhumalla jostain moottoriasioista, koska me ei niistä paljon mitään tiedetä.

Miten ihmiset suhtautuvat kohdatesaan naismotoristin?

— Mukavasti. Kaikki ihmiset ovat olleet ihanan kivoja. Tietysti löytyy poikkeuksia, jotka eivät hyväksy tyttöä moottoripyörän selässä. Se ei ole kuulemma naisellista. Henkilökohtaisesti en usko, että se pyörä on meidän naisellisuutta hävittänyt. Ei me olla sen enempää luonnostaan naisellisia ilman pyörää kuin pyörän kanssakaan.

Yleisesti luullaan, että pyörällä ajo on sottaista touhua. No onhan se, mutta kyllä sitä ihminen likaantuu muuallakin. Ja

niin vain matkaseuralaiseni Ilona kulki vitivalkoisissa housuissa viime kesänä tekemällämme Italian matkallamme. Kyllä pyöräillessäkin voi olla siististi pukeutunut ja huolehtia puhtaudestaan.

Olet merkonomi ja opiskelet iltaoppikoulussa ylioppilastutkintoa varten ja tämän lisäksi sinulla on pari työpaikkaa. Eikö noin kova tahti käy rasittavaksi?

— Kyllä joskus, mutta kallis uusi pyörä on maksettava ja kyllä kesällä taas on mahdollista rentoutua.

Mitä pyöräily sinulle on antanut?

— En usko, että pyöräily minulle on henki ja elämä, se on kyllä antanut elämälleni sisältöä ja opettanut paljon muutakin kuin säästämään. Olemme Ilonan kanssa käydyissä keskusteluissa pitäneet selviönä, että tulee aika jolloin pyörällä ajo vähenee. Varmaankin sitä joskus vaikiintuu ja perustaa ehkä perheenkin. Mutta silti mä luulen, etten koskaan tule luopumaan kokonaan pyöräilystä.

Oletko joutunut pyöräsi kanssa vaikeuksiin koskaan?

— Pahin puutos meillä on se, ettei me oikein ymmäretä moottorin päälle. Mutta onneksi pojat tietää sen eivätkä he ole hermostuneet, vaikka ovatkin joutuneet auttamaan. Varsinkin Hiko on ollut ihana ystävä ja toivottavasti on tulevaisuudessakin. Paras juttu sattui viime kesänä Italiassa kun omaa typeryyttäni luulin, että nyt on matka keskeytynyt ja pyörä ei enää liiku. Se oli päätynyt jo pitemmän aikaa (Huonot katkojan kärjet, joita ei vielä oltu ehditty vaihtaa) ja sitten pyörä teki stopin. Meitä oli 6 pyöräilijää ja ajettiin moottoritietä, joten siinä tuli

Kerhomestaruudet ratkottu

Osanotto Sieravuoren Talvitapahtumaan muodostui ennätysmäisen runsaaksi, sillä kaikkiaan 73 henkeä oli noudataan kutsua. Varmaankin kaunis kevättä enteilevä sää oli saanut 16 motoristia lähtemään liikkeelle oikeapoisesti moottoripyörällä vaikka maaliskuu olikin vasta puolessa välissä. Esa Peltola Piikkiöstä oli Bemarillaan tehnyt kaikkein eniten taivalta, ajaen 475 km. Perillä kaikkia odottivat pienin järjestelyin nyt lämpimät hirsimökkimajoitukset. Lauantai kului mukavasti tuttuja tapaillen ja ravintola oli myös ahkerassa käytössä.

Sunnuntaina alkoivat hiihtokilpailut joista olikin kovasti heitelty huulta ja punnittu milloin kenenkin mahdollisuuksia kerhon hiihtomestariksi. Hiihdettävä matka oli noin 4 km, ja sääntönä kuulemma sukset yhtä puuta ja kärkien korkeus enintään 40 sm. 12 voitonraitoista kerholaista lähti puuskuttaen kilpailemaan ajan kanssa keväisille hangille, muiden jäädessä jännäämään hiihtäjien puolesta ja huutelemaan maaliin saapuville kirihuutojaan.

Kun järjestäjät aikansa suorittivat miinus laskutehtäviään he julistivat Kirsin Karin Kouvolasta voittajaksi ja kerhon mestariksi niin mahdollottoman kovalta ajalla kuin 12.00, hyvänä kakkosena puheenjohtaja Orko Tallinen Inkeröisistä aika 17.04, kolmantena vain hivenen enemmän aikaa käyttänyt nuori Juha Tuohino Helsingistä, elikkä 18.14. Tappioksi saatiin kirjata kisassa vanha herra Ahosen katkennut suksi.

Kelkkailukilpailuun otti osaa 14 motoristia, josta muodostuikin hauska ulkoiluanjanvieta. Kilpailuvälineenä oli vesikelkka, joka kesti koettelemuksen kunnialla. Kelkkailtava matka oli noin 100 m, josta parhaat ajat:

Naiset: 1) Tolvanen-Harju 34.20 2) Lehtinen-Oikelmus 35.00.

Miehet: 1) Kirssi-Tallinen 18.20, 2) Holkeri-Kariniemi 19.00, 3) Tolvanen-Sten 19.50.

Kuulemamme mukaan ravintola ja isäntäväki olivat erittäin tyytyväisiä vieraisiinsa, samoin me mukana olleet kiitämme järjestelyistä huolehtineita ja kiitoksella ne päätökseen vieneitä.

Jos oli ilmojen haltia ollut meille suosiolinen, niin kotimatalla hän näytti nurjan puolensa, tuli vettä, räntää, lunta ja liukasta. Toivottavasti kaikki selvisivät onnellisesti kotiin.

Naistoimikunta kokoontui 8.3.-74

Läsnä olivat: Anja Karlsson, Maikku Pulkkinen, Marianne Saarno, Eija Orasmala, Ritva Ahokas, Eila Martikainen, Annika Ahtola ja Raili Toivanen. Kutsuttuina Kunniavieraina olivat Liikkuvan poliisin miehistä Esa Toivonen ja Raimo Rinne. Muina miehinä saapuivat paikalle Ande (Eilan ystävä) ja puheenjohtajan suuri rakkaus Tapsa.

Tämä ensimmäinen kokoontuminen käytiin tutustumisen merkeissä; aluksi oli ikävä todeta, että kaikki kokoonkutsutut tytöt eivät voineet saapua palaverin pitoon, osa tytöistä eivät voineet edes ilmoittaa kutsujalle miksi. Heräsi vain kysymys, voiko näin reippaan harrastuksen kerhosta löytyä ei-reippaita tyttöjä. Toivon mukaan seuraavaan palaveri-iltaan saavutettiin juoksujalkaa. On hassua järjestää kokoontumisia, jos niihin ei tule tarpeeksi porukkaa päättämään omista asioistaan ja noin muutenkin olisi kiva tutustua uusiin kasvoihin ja persoonallisuuksiin.

Onneksi suurin osa kutsutuista saapui, jolloin voitiin alkaa pohtia kerhon naistoimikunnan toimintoja. Esitettiin kysymyksiä ja ehdotuksia ja odotettuja purnauksiakin.

Kaikkien sydäntä lähellä olivat yhteiset rallikokoukset, kuten Kontioralli, oli puhetta sen kaukaisesta sijainnista, mutta rallipaikkaa kaikki pitivät kauniina ja sen pitäisi myös jäädä kauniiksi sieltä poislähtiessä – ettei sinne jätettäisi roskia ja pulloja ynnä muita purnukoita ympäri maastoa, vaan jokainen korjaisi ne itse pois telttansa läheisyydestä. Kukaan meistä tytöistä ei aio korjata toisten jälkiä, emme siis perusta siivous 69 ry:tä, vaikka kovalla tohinalla perustammekin naistoimikuntaa.

Sitten tuli esiin kysymys, miksi tytöille annetaan niin vähän aikaa rallien yhteyksissä pidettävään saunomiseen. Kyllä me tytötkin osaamme nauttia saunasta, joten pojat: tasa-arvoisuutta myös tässä asiassa. Poikien tapana on tosiaan ollut se,

että kylvetään niin kauan kuin klapeja muurin alle löytyy.

Toivottiin, että nämä kokoontumiset jatkuisivat noin kerran kuukaudessa. Näin ensimmäisellä kerralla oli kaikilla oikein kivaa ja rattoisaa, ja seuraa piristi myös se, että mukaan oli saatu kaksi Liikkuvan poliisin moottoripyörämiestä Esa Toivonen ja Raimo Rinne. Aihe oli tietenkin hyvin yhteinen moottoripyöräily tietenkin.

Tytöillä riitti kysymyksiä heille jos jonkinmoisia. Käytiin läpi moottoripyöräilyä ennen ja nyt ja kuten arvata saattaa, niin siitä jos mistä löytyy asiaa vaikka aamuyöhön.

Ja mikä on hyvä, tulevat Esa ja Raimo toisenkin kerran meidän kanssa kokoon tumaan, antoivat meille nimenkin mimmiä.

Informaatiojutuista: Olisi kiva saada lehtiin tai TV:hen jokin asiallinen juttu tai filmipätkä meistä moottoripyöräilyä harrastavista tytöistä. Näidenkin asioiden pohtiminen vaatii tytöiltä sen verran, että tullaan kokouksiin mukaan joissa voitaisi suunnitella vaikka mitä kuten esimerkiksi edellä mainittua.

Seuraavassa kokouksessa pitäisi valita Naistoimikuntaan Sihteeri ja Ralliemäntä ja muutama apulainen. Toimet ovat tietenkin vapaaehtoisia ja ken leikkiin ryhtyy se leikin kestäköön, eli jos lupautuu edellä mainittuihin hommiin on ne kunnialla vietävä loppuun kunnes siten ensi syksyllä on vuosikokous Kirjokivellä luultavasti ja siellähän hommat jaetaan uudestaan myös puheenjohtajan homma.

Ja toivon mukaan sinne tulee tyttöjä roppakaupalla päättämään naistoimikunnasta, olisi tosiaan hyvä olla mukana itse ettei tarvitsisi sanoa miksi se ja se valittiin siihen ja siihen. Muistakaa että ainoastaan niistä ihmisistä pystytään valitsemaan, jotka tulevat vuosikokoukseen, ei niistä jotka jäävät kotiin nukkumaan, eli tänä syksynä mukaan SATOI TAI PAISTOI...

Terveisin Pj. Raili Toivanen

Siitaman Eero kiittää

Jouduin suorastaan ylenpalttisen motoristiväen juhlinnan ja huomion kohdeksi. Ihan tuntee itsensä nöyräksi ja järkyttyneeksi. Tämä on kai palkkiota siitä, etten pelännyt Jawakauden pärinöitä ja olen puolustanut nykymotorismin vähemmistöoikeuksia. Lahjamankka antaa nyt minulle mahdollisuuden tallentaa nykymotorismin äänellisestikin, ei yksin kameroilla.

Kiitokset tosihiienosta toveruudesta.
Eero Mikkola

MOTORISTIN OSOITE MUUTTUNUT

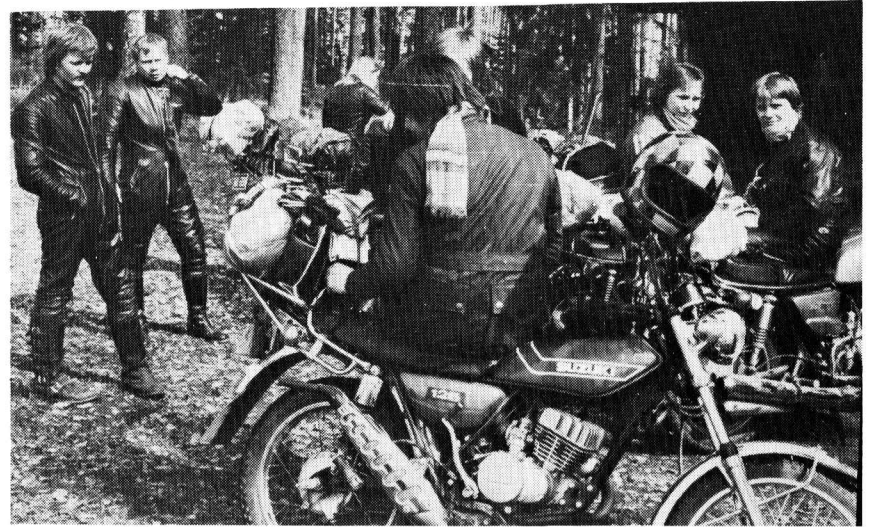
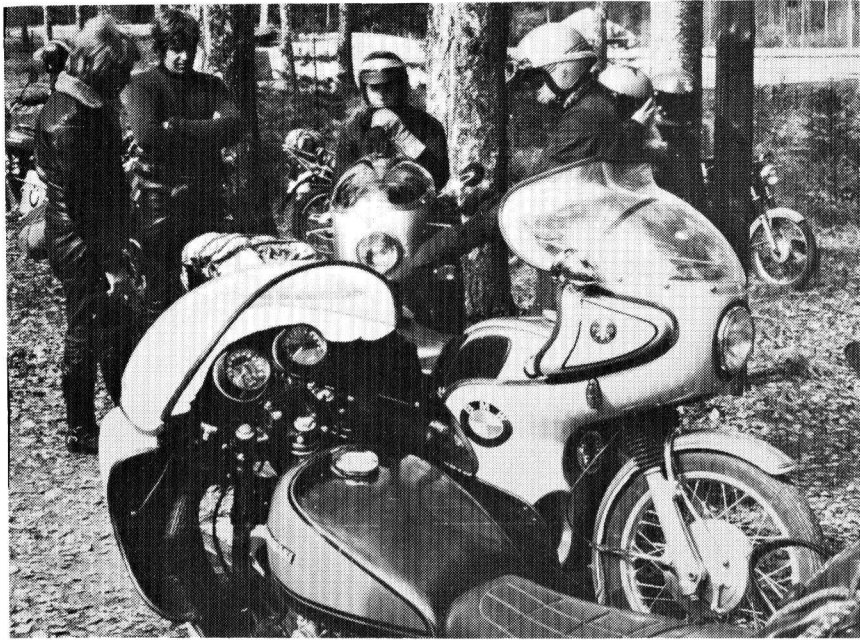
Motoristin toimittaja Aimo Turunen on muuttanut uuteen asuntoon, jonka osoite on: TORNIPOLKU 11 A 28, 06400 PORVOO 40.

SIHTEERIN OSOITE MUUTTUU 1.7.-74

Kerhon sihteeri Mauno Tonttila muuttaa 1.7.-74 uuteen asuntoonsa, joten tuosta päivämäärästä alkaen hänen osoitteensa on: LANKILA, 15540 VILLÄHDE.

Kun osoitteesi muuttuu, pyydämme ystävällisesti tekemään siitä ilmoituksen kortilla tai kirjeellä sihteerille jotta kerhon posti sinut tavoittaisi.

MOOTTORIPYÖRÄILIJÄN KESÄ ALKOI KIRJOKIVELTÄ

Veikko Värinen:

”Ajokokemus ja ikä kypsyttävät ison pyörän ajajaksi”

Jos Suomesta nimettäisiin elinkautisia motoristeja, niin Veikko varmasti olisi yksi heistä. Takana on yli 20 vuotta elämää pyörien parissa. Hänen monivuotinen TT-kautensa muistetaan ja on pojalla pari Suomenmestaruus pronssiakin. Matkamotoristi ja Euroopan kiertäjä Veikko oli jo 1950-luvulla. Nytkin on Veikon tallissa pari edustavaa matkapyörää: Honda 750 ja Norton Commando, joka muuten aikanaan palveli Rämön Seppoa. Lisäksi on muutama kilpapyörä, Veikolahan on pyöriä kuin öljysheikillä vaimoja. Tänä keväänä Veikko perusti Tamperelle moottoritarvikeliikkeen. Tämä kauppa on jatkuvien motoristien palaverien ”non-stop” paikka. Veikon asiantuntemus ja naseva huulenheitto siivittää tunnelmaa. Sattuipa tässä allamainitulle Veikkoa tavatessa tilanne, jolloin läsnä oli myös Tampereen Moottorikerhon sihteeri Seppo Paviola. Juteltiin ajankohtaista. Isojen pyörien rajoituksia Veikko katselee pitkän kokemuksensa pohjalta. Näin hän katseli tätä pulmaa:

”— Nykyinen verotukseen perustuva isojen pyörien saannin rajoitus ei ole mielekäs. Pyörän saa jos on varakas ja vähemmän varakaskin kun pistää itsensä tiukalle. Kyllä ajokokemuksen pitäisi olla se mitta, joka superpyöriin oikeuttaa. Ja ajokokemukseen tarvitaan vuosia. On muistettava, että nyt saa 250 kuutioisesta puhtaasti irti enemmän kuin ennen 500 kuutioisesta. Kun nyt jotkut hyppäävät suoraan ison pyörän satulaan, siinä on niin paljon riskitekijöitä, että koko moottoripyöräily saa vastustusta. Ison pyörän ajajaksi pitäisi kypsyä kokemuksen ja iän mukana. Jos pistettäisiin varmuusvaraa riittävästi, voisi vaikka sanoa, että superpyörän saakoon vasta 25 vuotiaana. Jos moottoripyörästä innostunut kaveri siinä iässä vielä ison pyörän hankkii, on hän

taatusti motoristi, jolle pyöräilyn koko sisältö on tärkeä, eikä muotivirtaus, kuten se monen nuoremman osalta voi olla.”

— Eikö sitten nuorissa ole kypsiä ison pyörän satulaan?

— ”Varmasti on. Tunnen monia alle 20-vuotiaita joiden ajovarmuutta ja tasapainoisuutta ihailen. Lainsäädäntöhän tapahtuu keskivertoihmistä varten, eikä koskaan sitä tietä päästäkään ehdottomaan oikeudenmukaisuuteen. Yleisesti katsoen 20-vuotias on kypsempi ja har-kitsevampi kuin 18-vuotias. Ja 25-vuotias on itsenäisempi eikä anna yllytysten ja kilpahaasteiden vetää itseään riskeeraamaan. Silti on 25 vuotiaissakin vielä kypsymättömiä rämäpäitä. Minä liikemiehenä ja elinkautisena motoristina tapaan monenlaista kaveria. Tällaisella alalla monasti tuntee vastuunsa. Pitäisi todella olla asiakaspalvelua, johon liittyisi sitä niinsanottua kuluttajatielouttaakin. Ajokokemusta ja malttia ennen isoon pyöriin siirtymistä täytyy korostaa jo yhtenä motorismin jatkuvuudenkin edellytyksenä. Lainsäätäjät kun katsovat kolaritilastoja ja tekevät oikeisia päätöksiä”.

Veikko lupasi, että hänen puheenvuoronsa saa pistää Motoristiin. Hän toivoi, että isekä nuoret että vartuneemmat motoristit lähettäisivät näkemyksiään tästä kypsymis- ja ikärajaongelmasta. Onko se sopiva ikäraja 18—20 vai vällän 25 vuotta. Odottihan se aikoinaan eräs Jaakoppi Raakelia 7 vuotta!

Tuli tässä mieleen kypsymisestä puheenollen eräs kokenut kasvattaja joka oppilaitoksessa puhui 17 vuotiaalle poikalukalle: monet teidän ikäisistänne on huolissaan muniensa kypsymisestä. Se muuten on ainoa asia josta luonto kyllä itse huolen pitää. Muuhun kypsymiseen-

Väkivaltailmiöt ja motorismi

Väkivaltaistuuko motorismin toinen aalto samassa määrin kuin ensimmäinen? Mitä oireita on nähtävissä? Eroaako nykyhetken väkivaltaisuus 1950—60 lukujen häiriöilmioista? Mitkä tekijät lisäävät ja vähentävät taipumusta väkivaltaisuuteen?

Nämä ovat vaikeita ja ongelmallisia kysymyksiä. Edellisessä numerossa käsittelemme tapoja, joilla elokuva on kuvannut motorismia. Elokuva on vahvistanut monien käsitystä motorismin väkivaltaisuudesta, jopa tehnyt moottoripyörästä ase. Nyt yritän kuvata nykyhetken väkivaltailmiötä kokonaisuutena ja mitä yhtymäkohtia motorismille mahdollisesti siihen on nyt ja lähitulevaisuudessa.

ONKO MOOTTORIPYÖRÄ KIIHOITUS VAI RAUHOITUSVÄLINE? Jotkut näkevät moottoripyöräilyn kokonaan yksinomaan aggressiivisuuden ilmentäjänä. Kuten on aggressiivisia autoilijoita, on motoristejakin. Ajossa pienikin ärsyke lisää kaasua ja taisteluhalua. Kun aggressiiviset muodostavat joukon, siinä kiihtymys keskittyy näyttäväksi ja pelottavaksi. Näin syntyy jengi, jolla on väkivaltaisuus hallitsevana ominaisuutena. Ajo on usein esileikki, jossa viritytään iskemään. Miten valitut kohteet vastaavat jännitteeseen, riippuu jatkon väkivaltaisuus. Tilanteesta riippuen väkivalta voi purkautua seksi- ja tappelulinjalla, tai molemmilla yhtäaikaan. Tällaista oli ensimmäisen motorismiaallon väkivallan olemus: levoton ja kiihoittunut joukko oli kuin lataantunut ukkospilvi, joka etsi purkautumiskohdetta.

Kuitenkin valtaosa motoristeja on

ne teidän itsenne pitää osallistua ja siitä huolehtia määrätietoisesti.

No niin, Veikko antoi ärsykkeen motoristin kypsymisestä. Heittäkööpä näkökantojanne ja kokemuksianne.

Eero Mikkola

toista maata. He saattavat olla rajuja murrosikäongelmia potevia poikia, joilla on ristiriitoja kotona, koulussa ja työpaikoilla, tai ainakin ylijännitettä jota eivät osaa poistaa. Heille ajopuvun ylle veto ja satulaan istuminen on suuri, rentouttava kokemus. Sillä hetkellä muu maailman unholaan häipyä, elämä hymyilee ja valtava: tässä ja nyt- kokemus täyttää koko olemuksen. Jopa romantiikan hekkua voi syttyä karuunkin rintaan. Kohdatessa saman aaltopituuden motoristeja, se vain vahvistaa rauhan ja rentoutumisen tunnetta.

Ei ihme jos samaan harrastukseen liittyvänä kaksi aivan äärimmäistä ulottuvuutta aiheuttaa väärinkäsitystä ulkopuolisissa. Hehän useimmin huomaavat vain väkivalta ja häiriöpiirteet. Ei varsinkaan voida käsittää että kypsän iän mies rentoutuu moottoripyörän satulassa nykyelämän ylipaineista.

JENGEISTÄ LÖSSEIHIN. Jawakauden ongelmat Suomessa ja motorismin jengiongelmat suurkaupungeissa jatkuvasti pohjautuivat jonkinlaiseen Villin Lännen ja puukkojunkkarikauden henkiseen perinteeseen. Jengi on kiinteä, taistelussa muodostunut ryhmä. Se sitoo ja velvoittaa yksilöitä. On kohteet joihin isketään ja toiset joita vältetään. Jengillä on normit ja sen kanssa on mahdollista neuvotella. Nykyhetkellä kiinteä jengi on harvinainen. Tilalla on motoristien löyhempiä kokoontuvia ryhmiä, lössejä. Niillä on tietyt yhdenmukaisuutensa käytöksessä ja pukeutumisessa. Taistelua johtopaikoista ei ole käyty ja sitovia normeja ei ole muodostunut. Liian erilaisen ei sovi lössiinkään tuppautua. Lössi ilmentää lähinnä yleisiä nuorison elämänsäksityksiä, eikä se erottaudu tavallisesta nuorisosta niin paljon kuin kiinteä jengi.

Kun lössiluonteisia motoristeja kokoontuu suuria määriä samaan paikkaan, esiintyy helposti rauhattomuutta. Tämä johtuu toisaalta sovien käytös-

normien puutteesta, toisaalta runsaasta ja estottomasta alkoholin käytöstä. Suuressa joukossa voi kehittyä ylikuumeneita pesäkkeitä, joissa on ainekset väkivaltaiseen käytökseen. Tällöin maltillisin osa läsnäoleista väistyy pois paikalta. Kukaan ei tilanteessa ota johtoa puoleen tai toiseen. Poliisin paikalletulo voi rauhoittaa, mutta myös ärsyttää lisää. Osa rauhallisistakin voi asettua poliisia vastaan, koska poliisi käsitetään vapauden rajoittajana, tai jopa ns. "rakenteellisen väkivallan" edustajana.

RAKENTEELLISEN VÄKIVALLAN FILOSOFIA. 1960 lukua on nimetty sallivuuden vuosikymmeneksi. Miltei kaikki vanhat normit on tehty kysymyksenalaisiksi ja kaikki kielletty mahdolliseksi. Vapaus kaikkeen ja vapaus rajoituksesta katsotaan oikeudeksi. Ääriradikaalit filosofit, mm. Marcuse, ovat saavuttaneet suosiota rakenteellisen väkivallan käsitteellä. He näkevät kaiken rajoituksiin ja hillintään pyrkivän yhteiskunnan väkivallaksi yksilön vapautta vastaan. Vain kielto ja hillintä tekee rikollisen ja väkivaltaisen. (Tämä pätee vain Länsimaissa, sosialistisissa maissa kaikki määräykset ovat mielekkäitä ja yksilöä tukevia).

Suomessa on viime aikoina mm. tunnetut autoalan lehdet tältä pohjalta valottaneet autoilijan aggressiivisuutta. Se että liikenteessä on ongelmia johtuu siitä, että autoja ja bensiiniä rankasti verotetaan, tiet eivät ole riittävän vetäviä ja rakenteellisen väkivallan huipentumia on vauhtirajoitukset. Aivan samalta perustalta Enemmistö ry hyökkää autoja ja liikennettä vastaan nähden sen modernin rakenteellisen väkivallan ilmentymänä.

Samalta perustalta on motoristeissakin sellaisia, jotka näkevät Imatran hullinoiden ratkaisun siinä, että poliisien ja koirien on pysyttävä pois kisoista. Sitten ne pelaa rauhassa ja rakkaudessa. Eikä Imatran asukkailla saa olla kisojen aikana oikeutta valittaa yörauhan menosta ja pihamaan tallamisesta.

Ajankohtamme ongelmallisoin ilmiö

onkin se, että kaiken pitäisi olla mahdollista, eikä kukaan saa asettua vastaan hillitsevänä tai itseään puolustavana. Ja kuitenkin kukin ryhmä pitää oikeutenaan nimittää toisen ryhmän rakenteellisen väkivallan ilmentymänä: autoilijat liikenne- rajoitukset ja jotkut ihmisryhmät kaikki moottoripyörät jne.

KOHTI RAJOITTAMATONTA VÄKIVALTA? Edellä kuvattu vapauden rajattomuuden vaatimus ja rajoitusten näkeminen väkivaltana on jo nostattanut ilmiöitä jotka saattavat olla vasta oireita siitä mitä on tulossa. Hitlerin filosofian yli-ihmismyytti nostaa päättään ja saavuttaa suosiota mm. Keski-Euroopan ja USA:n motoristipiireissä. Näistä yli-ihmisistä osa esiintyy yksinäisinä susina, mutta osa jengiytyy tiiviiksi iskuryhmiiksi. Tanskan ja Ruotsin suurkaupungeista on jo käynnistynyt joitain esimerkkejä. Nämä tiiviit pikkujengit ajavat isoilla pyörillä ja ovat rajattoman julmia. Heidän väkivaltaiskuntansa on kohdistuneet vanhuksiin ja huumenuoriin. Väkivallan hetkinä jengit juopuvat vahvasti wiskistä.

Jos nyt esiintyvistä oireista Kubrik teki kuuluisan ja karmean elokuvansa **KELLOPELIAPPELSIINI**. Siinä tämä linja on viety loppuun saakka ja toinen rakenteellinen väkivaltaryhmä iskee toiseen kylmässä ja pelon puristamassa kaupungissa, jossa mikään ei enää toimi. Filmi on ajoitettu 1980-luvun vaihteeseen. Tässä filmissä motoristijengi esittää vanhanaikaista roolia, suorittaa tyttöjen raiskauksia ja saa turpiinsa maitoa hörpöivältä ja kylmä-älyiseltä yläluokan jengiltä. Tässä yhteiskunnassa ei enää huumeet ja alkoholiakaan ole mahdollista, koska niillä sinetöi avuttomuutensa. On oltava valpas ja iskuvalmis ympäristössä jossa kukaan ei luota kehenkään. Judo ja karate palvelee puolustus- ja iskukykyä aina tilanteen mukaan. Villin viidakon lait pahimmillaan ovat palanneet yhteiskunta, koska äärimmäinen vapaus johti äärimmäiseen anarkiaan.

ENERGIAKRIISI on monella elämän alalla luonut aivan uuden tilanteen. On

HALUTAAN OSTAA

SATULA 1 hengen. Vanhaan Arieliin 600 VB 1952. Olli Ahokas, Kalliopelto 17, 01800 Klaukkala. Puh. 90-894348.

BMW vanhempaa vuosikertaa, elikkä viimeistä edeltävää mallia. Kaikki huomioidaan myös epäkuuntoiset. Eero Parikka, Jahtilähteenkatu 8 B 58, 20340 Turku 34.

MAC VELOCETTE-OSIA (jäykkä- ja jousiperämalleihin). Tarjoukset Markku Manninen, 29280 Järvimaa. Puhelin 939/77787.

MOTO-GUZZI Zigolo varaosiksi. Kari Ahola, Mantereenk. 2 H:linna, puh. 25196.

jotenkin huvittavaa, ettei kukaan mielikuvituskirjailijakaan ole voinut kuvitella moista. Ilmeisesti lähivuosina yleismaailmallinen elintarvikekriisi on teollisuusmaitakin koskeva todellisuus. Vapauden ja runsauden maailmassa nämä uudet tekijät voivat edistää väkivaltaa. Ei osata suhtautua uuteen tilanteeseen, vaan ärtynenä suistutaan yhä suurempaan aggressioon. Ajon kallistuminen voi suuresti vaikuttaa motorismin olemukseen. Kun ajokilometrit ja ajoon käytetty aika vähenevät, se suuntaa painetta muille elämän aloille.

Joka tapauksessa 1950 luku on motorismin alkuhistoriaa, 1970 luvun vaihde on suuri renesanssi. Mikä jatko on sitä ei tiedä kukaan. Mutta kokainen voi osallistua siihen vaikuttaa.

Perusenergialtaan useimmat motoristit ovat voimaihmiä. "Tankki on täysi". He osaavat kyllä taidolla käyttää pyörän tankkinsa lataukseen. Motorismin tulevaisuus riippuu suurelta osalta siitä, miten he nyt omaa lataustaan käyttävät. — Eero Mikkola

TERVEISIÄ KAIKILLE BANKOKISTA lähettävät Hiko, Hannu ja Vesku Bankokissa 4.4 päivätyssä lähettämässään postikortissa. Ovat ehtineet moottoripyörillään jo sinne saakka matkallaan maapallon ympäri. Kovia poikia.

MYYTÄVÄNÄ

SUZUKI GT 550 m/73, ajettu 13.000 km. Tarj. puh. 939/70574.

SUZUKI 500 cc -72. Pekka Pulkkinen, Tulustie 9, 00670 Hki 67. Puh. 90-746115.

BMW R 75/5 -72 myydään kaikilla lisävarusteilla. Väri kullan hohtoinen. Sekä kesän käytetty NAHKAPUKU n:o 50-52. Lähemmin Sauli Rämö, Hangasmäki 1, 15680 Lahti 68. Klo 16.00 jälkeen puh. 918-88489.

BMW R 75/5 -71. Ajettu 25000 km. Hyväkuuntoinen, mahd. lisävarusteet. J.-A. Söderholm, puh. 90-570840.

Siisti YAMAHA TX 750 -73. Teuvo Koponen, Erottajakatu 6, Hämeenlinna. Puh. 917-69862 iltaisin.

MATCHLESS 250 cc vm-64 rekisterissä.

BSA 250 cc vm-51. Molempien moottorit peruskorjattu. Läh. Pasi Seppänen. Puh. klo 16.00 jälkeen, Kajaani 986-23538.

Myytävänä timangi HONDA 500 m-73. Ajettu n. 20000 km. Varusteina mm. koko kate + tappisarja ym. Ota yhteyttä puh. 951-72704 tai 52182.

Marskin Majalla tavattiin

19.5. olivat Rauno Salin ja Markku Vehviläinen järjestäneet Kevätajelun Marskin majalle, jossa lähes parisataa kerholaista vietti sunnuntaipäivää hongikossa raikkaassa ulkoilmassa kauniissa maisemissa tavaten muita kerholaaisia, tutustuen nähtävyyksiin ja nauttien kerhon tarjoamista kahveista. Kaukaisin kerholaistemme oli matkannut aina Sotkamosta saakka kertoen siellä olevan vielä kovin

talvista. Kaikin puolin onnistunut retki, toivomme vastaisuudessakin tällaisia järjestettäväksi.

ESKO LEPPÄ Siinaista lähettää terveisiä kaikille 69:n jäsenille. Esko on Siinaissa Rauhan ensimmäisenä esitaiteilijana, kertoen lämmintä olevan +45° ja sillä lailla.

Kirjeitä kerholaisilta

Viime kesänä löysin eräästä suulista Rauman läheltä kunnan konepyörän, nimittäin 350 MAC Veloceten, vm 1952. Olen pienen mp-urani ajan kuolannut Velo-pyörien perään ja nyt sitten minulla on sellainen. Myyjä, eräs vanha äijä, kylä tiesi pyörän (ja rahan) arvon sillä maksoin itseni tosi kipeäksi. Entisöintiin ei jäänyt penniäkään ja syyskesän purin Veloa hiljaksen tutkien "mitä se oli syönyt". Ja olihan se syönyt pieniä kiviä ja hiekkaa ja muuta mukavaa. Sisuskalut saa uusia järjestään. Kytkin (Velojen heikko kohta) oli tohjona ja suurinpiirtein kaikki irtonainen oli irroitettu ja hävitetty ennen suuliin työntämistä. Nytpä sitten haeskelen mm. satuloita, koko pakosysteemiä, työkalukoteloja, ketjusuojaa, mitareita, vaijereita ym. ym. Ainoat ehjät osat olivat oikeastaan magneetto ja etupolttimo sekä tietenkin runko ja etuhaarukka ym.

Toivonpa, että MAC ärjyy vielä joskus tien päällä. Aikomus on entisöidä se täydellisesti.

Olen tekemässä kauppoja myös toisesta MACista, tällä kertaa vm n. 1956. Jos ostan sen, teen siitä ehkä "cafe-racerin". En tiedä onko tuota termiä suomennettu, mutta olen sen kääntänyt "kahvilakilpuriksi". Kyllä engelsmanni-sinkku (single) on rautaa.

Mahtaakohan MP 69:ssä olla muita Velo-tyyppisiä kuin minä? Haluaisin mielelläni yhteyden heihin, varsinkin jos näillä muilla olisi myös MAC tai joku muu vanha malli.

Minulla on muuten jonkun verran (10 mappia) aineistoa konepyörästä (brosyreitä, koeajoja yms) sekä teknisiä tietoja n. 2500 eri malliin (mm. lähes kaikki 50-luvun englesmannit ja vanhat Bemut yms kunnan koneet) niin että jos joku tarvitsee tekn. infoa jostain vanhasta rassista, niin ilmoittakoon minulle.

Markku Manninen
29280 Järvimaa
Puh. 939/77787

Resepti kesän sunnuntaiaamuksi

Valmistelut lauantai-iltana:

Laitetaan pyörä ja ajopukineet matkavalmiiksi.

Vietetään ilta rauhallisesti ja mennään nukkumaan viimeistään puolelta yöltä.

Aamutoimet:

Herätyskello soittaa klo 5. Aamukahvi ja aamupala. Kahvia termospulloon matkaan ja pari voileipää.

Pukeudutaan sään vaatimaan ajoasuun. Jos on tulossa helteinen päivä, ei paljoa vaatetta haalarin alle.

Mielentilassa rauhaisan sunnuntaiaamun kiireetön vaihe päälle. Startataan pihamaalta niin, etteivät muut helposti herää.

Otetaan asutulla alueella hyvin rauhallisesti. Nautitaan aamutyhjällä valtatiellä hetki vauhdista ja tien valtiana olosta.

Silmäillään sivuteitä, joissa ei ennen ole tullut ajeltua. Lähdetään "tutkimusretkelle" kun outo tienhaara on valittu.

Sopeutetaan matkavuhti kärrytien vaatimusten mukaiseksi. Kun tulee mukava näköalakupare, pysähdytään hetkeksi. Kuunnellaan kesäaamun ääniä ja aistitaan tuoksujaa.

Ajo ja lyhyet hiljaiset tauot vaihtelevat tien ja mielialan mukaisesti. Kun löytyy hiljainen ranta, pysähdytään, riisuudutaan ja uidaan. Kuivatellaan hitaasti. Oikaistaan toviksi ajohaalarin päälle ja annetaan auringon hyväillä alastomuutta. Nautitaan mukillinen kahvia tai pullo limsaa.

Katsot kelloa, se on vasta 10. Olet jo kokenut kokonaisen päivän edestä. Muut tuskin vielä heräilevät.

Tulos: sinulla oli aamu, pyörä, tie, äänet, hiljaisuus. Tunnet sydämesi sykkivän, veresi kiertävän.

Hyväilet ujostelematta hetken pyörää, matkakumppaniasi. Jatkat matkaa eteenpäin tai kotiin. Ehkä kohta jo tapaavat tiellä jonkun toisenkin motoristin.

Nimimerkki: Uusia ulottuvuuksia.

TOINEN MAAILMA

Kirjoittanut KP. Boyte

Pace kaatui osittainhautautuneen ki-venlohkareen päälle, liukui hetken kyljellään ja sinkosi ajajansa lentoon kyntäes-sään syvälle hiekkaan. Hiljaisuus. Hil-jainen moottori, hiljainen ajaja, sekä moottoripyörä, että ajaja olivat vaieneet, aavikon yön hallitsevuus täytti maan taivaaseen asti. Tähti loimusi het-ken korkealla ja sammui sitten.

Kipu sai Jason Traggin palaamaan ta-juihinsa, mutta hän ei liikkunut. Maatesa-an moottoripyöränsä, suurenmoisen Pacen, rinnalla hän tiesi, että aikaa ei ol-lut hukattavissa. Kuitenkin hän epäröi, tuijotti ylös tähtiin toivoen löytävänsä maailman, jossa hän saisi olla oma itsen-sä. Unelma ajamisen vapaudesta kuljetti häntä kohti tiedottomuutta, mutta silloin Valvonta Ryhmän koneiden korviahuu-maava pauhu ja heidän läpituokevien et-sintävalojen välähtelyt huusivat "HERÄÄ, kohtaa maailma, jossa elät".

Jason kompuroi jaloilleen sitten pyö-rälle ja käytti jokaisen voimariippeensä vetäkkeen Pacen montusta. Saatuaan sen pystyyn jän potkaisu sen taas käyn-tiin ja jatkoi ajoaan tai pikemminkin pa-koaan, joksi se oli muuttunut Valvojen saapuessa. Neljä heistä oli lähtenyt aja-maan häntä takaa vain muutama minuut-ti sen jälkeen, kun hän oli aloittanut aje-lunsa. Heillä oli voimakkaimmat pyörät, joissa oli voimakkaat valot että niillä voi muuttaa aavikon yön päiväksi ja syvään uurretut renkaat, joilla pystyi kiipeämään vuorenselämiä ylös. Hän tiesi, että ne saisivat hänet kiinni, kuten aina, mutta hän panisi heidät koviille.

He näyttivät lähenevän joka suunnal-ta. Valot etsivät yön pimeydessä, risteili-vät aavikolla ja löysivät etsimänsä yhä useammin. Jason vaihtoi suuntaa aina uudestaan, mutta välimatka neljään ta-kaa ajajanaan kutistui ja pian oli jäljellä vain pauhu ja valojen leveä muuri. Hän

alkoi ajaa ympyrää, ensin pientä sitten suurentaen sädetä kohdatakseen heidät tönäisemällä heitä renkasiin. Heillä oli ensin vaikeuksia tämän uuden taktiikan kanssa, ja Jason huusi ja nauro, koska pystyi pitkittämään kiinnijoutumistaan. Hän antoi kuitenkin äänensä sammua, kun he asteetain lähenivät. Hän pysähtyi. Jälleen kerran kaikki oli ohi.

"Teidät vangitaan Moottoripyörän väärinkäyttöä koskevan lain nojalla sii-hen asti kunnes joudutte Toisen Maail-man Valvontakomission eteen."

Sanoja, tyhjiä virallisia sanoja, jotka Valvontavirkailija mumisi mekaanisen vaikuttavasti, sanoja, jotka alensivat Ja-sonin alimmalle tasolle tässä yhteiskun-nassa: väärinkäyttäjäksi. Toisessa Maail-massa ei ollut rikollisia, oli sensijaan väärinkäyttäjii, ne muutamat, joiden luonne oli muutaman asteen oikealle tai vasem-malle siitä linjasta, joka oli kulmakivi tässä yhteiskunnassa, joka oli omistautunut inhimillisten olojen parantamiseen. Jason Taggille oli väärinkäyttö tullut tavaksi — ei hänen omasta tahdostaan, hän ei kos-kaan halunnut hankaluuksia, vaan hänen luonteensa onnettoman piirteen takia. Hänen virheensä oli — hänellä oli vain yksi niiden lisäksi, jotka liittyivät nuoruuden kiihkeyteen — oli se, että hän rakasti moottoripyöräiä.

"No, eipä auta muu kuin alistua ja is-tua putkassa." Jason nuokkuu hiljaa Pacen bensatankilla alistuen tähän ruokotto-muuteen, kun he matkasivat takaisin läpi tomun.

Harley Fraser, hänen paras ystävänsä, uhmasi yhä vieläkin.

"Et sanonut sanaakaan? Tarkoitatko, että annat heidän taas alistaa itsesi, etkä sanonut sanaakaan puolustautuaksesi."

"Olen sanonut sen kaiken satoja ker-toja aikaisemmin. Luulen että he ovat kurkkuaan myöten täynnä sitä. Näin on

parempi. Kyllä minä selviydyn . . ehkä.”

”No miten sinä aiot liikkua, kävellenkö?”

”Kävellen.”

Harley käveli Jasonin kanssa joskus, mutta keskikesän paahtavassa helteessä hän useimmiten ajoi pyörällä.

”Minä voin keksiä paljon parempia aiheita kuin moottoripyörän jumalointi. Jos et olisi innostunut noista kirjoista.”

”Ei se johdu kirjoista.” Jason kiisti. ”Mikset voi uskoa sitä niinkuin se on. Se on jotain sisälläni, jotakin mitä tapahtuu, kun ajan. Se on tunne, että haluan päästä vapaaksi.”

”Ja aiot taistella päästäksesi vapaaksi, olettaen tietysti, että kaikilla on tuo outo tunne ja on oltava oikeus mennä ja päästä vapaaksi.”

”Siinä se juuri onkin Harley, he eivät tiedä yhtään mitään sen paremmin. Moottoripyörä on ajettu orjuuteen, se on vain kuljetusväline, kone jolla pääset paikasta toiseen.”

”Kuulostaa ihan siltä, mitä varten se on rakennettu.”

”Pää kiinni Harley. Miksi haluat vaitella. Olet kuullut sen kaiken aikaisemmin. Miksi yrität saada minut sanomaan sen taas.”

”Oletko itse koskaan kuunnellut itseäsi.”

Viikot kuluivat ja Jason kaipasi tuota viileää helpottavaa tuulta, jonka voi kokea vain moottoripyörällä, tuota kahisevaa virkistävää tuulihenkeä, joka kuuluu ajajalle, ei kävelijälle. Hän katseli muiden tekemisiä ja menemisiä mutta kertaakaan hän ei nähnyt ajajan imevän itseensä tuota tuulihenkeä. Hän ei nähnyt hymyä, ei innostuneita ilmeitä, ei kuullut puheita hienoista reissuista. Oli paikkoja mihin mennä, hommia, joita tehdä, tekemistä loputtomiin. Mutta ei muuta. Siis Jason käveli. Hän halusi pysäyttää heidät, kertoa heille, muistuttaa heitä siitä, että juuri tuo mainio moottoripyörä toi heidät tänne, antoi heille elämän, jota he nyt elivät, ja että heidän tulisi tuntea kiintymystä tai kunnioitusta

vastapalvelukseksi, mutta ei, ihmisluonne oli täynnä itsekkyyttä eikä ollut välttämätöntä suoda ajatuksiaan koneelle, joka oli olemassa luonnostaan.

Pöly Pacen päällä kerrostui paksumaksi ja tuijotukset, huomautukset ja huolestuneisuus huomiotaherättävän käyttämättömästä moottoripyörästä lisääntyivät.

Se seiso i urheasti Jasonin talon edessä ja herätti huomiota mutta ei kylläkään niinkuin oli suunniteltu. Siitä tuli naapurien pilkan- ja häipyvien ystävien karkeiden huomautusten kohde. Mutta ei mitään konkreettista niiden taholta, jotka voivat muuttaa asiat joilla oli väliä.

Elokuu vei Jasonin takaisin yliopistoon, mutta innostuksen puutteen vuoksi hän olisi yhtä hyvin voinut pysyä kotona. Hän ei ollut sopeutuvainen. Hänen yhteiskunnastaan, ystävistään, hänen koko maailmastaan oli tullut jotain kaukaista ja silloin rakentaminen tämän kuilun yli oli lähes mahdotonta. Pelastus oli kirjoissa, niissä harvoissa niteissä, jotka oli työnnetty syrjään hämärään nurkkaan uuden informaation tieltä. Jason päätti oleilla siellä ja niinpä hän vietti suuren osan päivästänsä poissa luennoilta kadon ten menneisyyden sivuille.

Hän luki yhä uudestaan kertomusta menneistä vuosista, hän palasi siihen mistä kaikki sai alkunsa. Professori Hans Sheller, historioitsija näytti tien:

”Kuusi tuhatta moottoripyöräilijää muodostivat Toisen Maailman tiimen, sen alun; eivät omasta tahdostaan vaan olosuhteiden pakosta. He olivat kokoon-tuneet syrjäiseen laaksoon lokakuussa 1974, ja kun he lähtivät laaksosta, he löysivät atomisodan tuhoaman maailman. Eristyneisyys oli pelastanut heidät. Järkyttyneinä, voimatta uskoa sitä, kieltäen kaiken ja lopuksi hyväksyen he palasivat yksi toisensa perään laaksoon jossa erämaasta, heidän leikkipaikastaan tuli nyt heidän kotinsa.

Yhteisen organisoinnin aloittivat ne muutamat, joita on jokaisessa joukossa, joille lankeaa luontainen johtajuus. Kun

shokki oli laantunut, alkoi uuden yhteiskunnan rungon suunnittelu, yhteiskunnan, joka keskittyisi täysin ihmiskunnan parantamiseen, loputon oppitunti tästä viimeisestä ihmisyiden tragediasta. Kun nuo muutamat organisaattorit laativat suunnitelmiaan, aloittivat loput noista 6 000:sta vaikean tehtävän: hengissäselviytymisen. He kaikki olivat retkeilijöitä, kaikki pitivät viikonlopun seikkailusta erämaahan, mutta kukaan ei ollut valmistunut jatkuvaan taistelun kovuuteen elämästä ja kuolemasta. Kuitenkin he selviytyivät. Heillä oli yhteinen side, he jakoivat yhteisen tarkoituksen: he kaikki olivat moottoripyöräilijöitä ja päätettyään pysyä hengissä ja rakentaa uusi maailma he omistautuivat tälle yhteiselle siteelle.

Professori Sheller antoi kaikki tosiasiat, mutta Jason kaipasi vielä jotain lisää. Hän sulki kirjan ja ajatteli noita 6 000:tta, otti eroon heistä yhden tai kaksi, tarkasteli heidän kasvojaan, epätoivoa ihmiskunnan kohtalosta, hengissäpysymisen epävarmuutta ja lopuksi päätöstä pystyttää itselleen parempi maailma. Hän voi nähdä heidät yhteenliittyneinä, maailman, jossa jokainen kantoi sisällään tuon erikoisen tunteen moottoripyörää kohtaan. Kuusi tuhatta miljoonien maapallosta – 6 000, jotka jakoivat yhtä hyvin sekä inhimillisyytensä, että rakkautensa moottoripyöriin.

Jason palasi Professori Shellerin kertomuksiin ja seurasi yhteiskuntaa sen kasvaessa autiudesta tämän päivän Toiseksi Maailmaksi. Se oli lumoava kertomus, ja Jason oli ylpeä saadessaan olla noiden 6 000:n sukua, mutta jotain kuitenkin puuttui. Kun hän sulki kirjan, hän mietti, kuten aina, mitä oli sitä ennen. Millaista oli elämä toukokuussa, heinä- ja elokuussa 1974. Ja 1964 ja 1904. Missä moottoripyörä silloin oli. Mikä teki niin erikoiseksi sen, että kun tuona päivänä vuonna 1974 koko muu ihmiskunta valitsi itsetuhon, nuo 6 000 valitsivat sensijaan moottoripyörällä ajelun.

Jason jätti kirjaston eikä mennyt luen- nolleenkaan. Hän löysi mukavan varjoisan sementtipuun, laskeutui keino-ur- mikolle ja nojasi selkensä vasten kir- kaanvihreää sementtiä. Hän katseli e campusta, sen funktionaalaisia rakennuk- sia ja yhtä funktionaalista keinotekois- ta maisemaa. Hän katseli Toisen Maailman opiskelijoita, jotka huristelivat pyörillään edestakaisin. He olivat ova kokonaisuut- ta, jossa ei ollut kertakaikkiaan mitään spontaania, ei mitään hassua tai vapaa- ta. Hän imi sen kaiken itseensä ja tuns- nyt irtautumisensa lähes täydelliseksi. Luennot eivät tarjonneet enää mitään hänelle. Ei myöskään yhteiskunta, joka oli ollut liian kauan koskematon ja kake- roitui nyt omiin ympyröihinsä.

Harley löysi ystävänsä yksinäisyydes- tä.

”Jason, näytät pahalta. Sinun täytyy pysähtyä. Olet häviävä osapuoli”

Keskittynyt tuijotus oli ainoa vastaus, jonka Harley sai.

”Tämä on hyvä maailma, Jason. Se kehittyi, tekee suurenmoisia asioita. On vielä niin paljon tekemättä. Niinkuin nyt tänäkin aamuna aloitin työskennellä pro- fessori Lessingin kanssa sellaisen . . .”

Harley vaiqui omiin ajatuksiinsa paik- kaan, jossa nero elää heti keskeytyneen lauseen jälkeen.

Jason hymyili ystävänsä omituisuuk- sille. Oltuaan vaiti yli minuutin Harley säpsähti nykyisyyteen ja lähti nopeasti: ”Mun täytyy puhua proffalle”.

Jason Tagg sulkeutui kaikelta muulta paitsi noilta vanhoilta kirjoilta, ja kun hänen hiljainen kapinansa oli kestänyt 60 päivää alkoivat Toisen Maailman virka- miehet toimia. Neljän miehen Valvonta Ryhmä tuli hänen luokseen pauhaten koneillaan, kun hän hiljaa valvoi yöllä Pacensa rinnalla.

”Teidät vangitaan Moottoripyörän väärinkäyttöä koskevan lain nojalla sii- hen asti kunnes joudutte Toisen Maail- man Valvontakomission eteen.”

”Miksi”, Jason huusi pudoten polvil- leen, ”minkä takia”.

He eivät antaneet vastausta vaan käskivät hänen käynnistää pyöränsä ja ajaa kanssaan Komission päämajaan.

"Ei, en minä ole väärinkäyttänyt pyörääni. En ole ajanut sillä ollenkaan."

Kasvotusten viranomaisten kanssa Jason piti sanansa, kuunnelleen syytettä, joka toistettiin sana sanalta. Valvontaviranomaisen silmät osuivat Jasoniin ja molemmat alkoivat uhmaavan tuijotuksen. Hetkeen ei kumpikaan räväyttänyt silmänsäkään. Kun kumpikin itseksensä mietti toisen seuraavaa liikettä, ulkonaisesti tyynenä ja uhmaavana, laukaisi virkailija lopulta jännityksen antaneen leveän virnistyksen levitä naamalleen.

"Ei sinä voi niin tehdä poika. Et voi antaa pyöräsi seistä hiljaa ihan noin vain. Etkö tiedä, että se on väärinkäyttöä."

Jason nauroi. Mitä muutakaan hän voi tehdä. Se oli liian absurdia ollakseen totta. "Se on minun moottoripyöräni", hän sanoi. "Ei minun tarvitse ajaa sillä, jos en halua."

"Kuulehan nyt Tagg, me luovomme yrityksestä tehdä sinusta kunnan kansalaista. Sinä olet ollut väärinkäyttäjä jo liian kauan. Älä luule, että kukaan kuuntelee."

Kahden päivän kuluttua Jason Tagg oli taas kadulla moottoripyörällään. Häneltä oli viety kaikki kunnioitus ja jälleen kerran sanottu hänen olevan toistuvan väärinkäyttäjä ja häntä oli muistutettu ettei hän ansaitse paikkaa tässä yhteiskunnassa. Häntä oli myös muistutettu ettei hän ansaitse paikkaa tässä yhteiskunnassa. Häntä oli myös muistutettu siitä, että Toinen Maailma on omistautunut ihmiskunnan parantamiseen, joten häneltä ei vietäisi paikkaa yhteiskunnassa. Häntä vain rohkaistiin noudattamaan hyväksyttävää ja kokeiltua käyttäytymismallia. Täysi kierros. Ilman paikkaa taas.

He halusivat hänen ajava. OK, hän ajaisi. Hän ottaisi pyöränsä esiin ja ajaisi itsensä erämaahan unohduksiin. Ei ollut muuta paikkaa mihin mennä.

Hän jätti Toisen Maailman taakseen kaukana hiekalla polttavassa keskipäivän auringossa. Hän käänsi kaasua ja päästi Pacen valloilleen suorituskykyä huipulle ja vielä vähän enemmänkin tietäen kylä hyvin, että se oli liikaa. Pace liukuisi leikkaisi kiinni ja lentäisi nurin. Kiljuen sopusointuaan Pacen hirveä pauhu ja Jasonin turhuuden valitus repivät erämaan hiljaisuuden, polkien maahan kaiken sen mitä Toinen Maailma piti arvossa.

Jason käski Pacea kovemmin ja kovemmin. Yli mäkien, pitkin harjanteita, leikitellen kallistuksilla, ruopien erämaan hiekkaa. Villiä ja hillitöntä. Ensimmäisen kerran kuukausiin Jason pääsi purkautumaan. Hän hymyili, huusi ja nauroi, ja kun Pace lensi nurin, hän nauroi yhä kovemmin.

He jatkoivat tätä tuntikausia kunnes Jason oli mustelmilla ja täysin uuvuksissa ja Pace ylikuumentunut. Mutta ei ollut syytä lopettaa. He jatkaisivat kunnes jompikumpi sammuisi, ja se olisi kaiken loppu. Unohdus. Rauhallinen unohdus.

Yksinäinen ajaja saapui huomaamattomasti ja seurasi kunnioittavan matkan päässä väärinkäyttäjä Jason Taggia. Hän odotti Jasonin kaatuvan. Hän tiesi kokemuksesta mitä odottaa.

Jason, joka makasi vielä kaatuneen Pacensa rinnalla, kuuli tutun äänen.

"Etkö aja vähän liian kovaa, Jason."

"Harley! — Harley missä olet ollut. Ajattelin, että ehkä . . . no, sinulla oli oikeus olla tulematta luokseni. Luulen, että olen ollut aika surullinen tapaus viime aikoina. Kuitenkin, mitä teet täällä? Tulitko varoittamaan valvojista, ovatko he matkalla tännepäin?"

"Saattavat ollakin. He ovat vähän hitaita tässä kuumuudessa, mutta älä jätä heitä laskuistasi."

Jason nousi ja nosti myös pyöränsä. Hän ei laittanut sitä käyntiin vaan katsoi ystävänsä.

"Kuulin mitä ne tekivät Jason. Ne ovat väärässä."

Jason hymyili. Liittolainen oli harvinaisen tuttavuus.

"Mutta niin olet sinäkin. Et voi yritää musertaa sitä. Et voi tehdä sitä ja pysyä hengissä."

Kuulu aukesi taas, kuten aina, venyttäen ystävyiden hennot siteet äärimmillään.

"Jos et usko minua enää Harley, painu tiehesi. Olen kurkkuani myöten täynnä sinun juttujasi. Mene pois."

"Jason, minulla on vastaus. Voin viedä sinut sinne mihin tahdot."

"Se on Mikki Hiiri, kertakäyttövehje, mutta sen pitäisi toimia."

Jasonin epäily laimensi Harley'n innostusta: "ei moottoripyörästä voi tehdä aikakonetta."

"Sano tuo sama 1900-luvulta."

"Älä laske leikkiä Harley, minulla on ollut ihan tarpeeksi koettelemuksia."

Harley lopetti työnsä Pacen kimpussa ja katsoi vakavasti ystävänsä. Hän oli asentanut Paccen pienen laatikon, jossa oli muutamia johtoja.

"Ei se ole mikään mitätön kone. En minä laske leikkiä. Professori Lassing on työskennellyt aikateorian kanssa vuosia, ja muutama kuukausi sitten hän pääsi tuloksiin. Hän voitti ajan. Minä sain mahdollisuuden työskennellä hänen kanssaan ja oppia häneltä, ja kun kerroin ideastani ja tapauksestasi hän auttoi minua soveltamaan teoriaa sinuun ja pyörääsi. Ei se ole läheskään sellainen aikakone, jonka hän aikoo rakentaa mutta kyllä se toimii. Kuitenkin vain kerran, eikä takaisinpaluuta ole. En ole vielä ehtinyt niin pitkälle. Tätä sinä olet halunnut, Jason."

Jason kääntyi ja käveli Harley'n ja Pacen ympäri. Hän sulatteli tuota yllättävää mahdollisuutta ja tasapainoili haltioitumisen ja pelon välillä. Niin, tätä hän oli aina halunnut, mutta voisiko hän olla varma.

"Ei, ei mitään takuuta. Vain tieto siitä, että suuri mies, nero oli pannut koko olemuksensa tähän koneeseen, kaiken mitä hän oli tutkinut, kaiken mitä hän tiesi. Jos tunsit hänet henkilökohtaisesti, et

epäilisi hetkeäkään, mutta . . . no tunnethan minut ainakin. Se saa riittää. Minä uskon häneen ja tähän koneeseen. Jason, katso ympärillesi. Katso mitä sinulla on, mitä sinusta on tullut. Kysy itseltäsi mihin olet menossa. Ehkä menneisyys on paikka, johon kuulut.

Syvä huokaus, hidas hengähdys, tauko ja päätös. "Selvä on."

Jason nyökkäsi. He menivät valtatiele, ja kun Pace oli valmis ajoon ystävykset kätelivät ja toivottivat toisilleen hyvää jatkoa. Sitten Jason käynnisti moottoripyöränsä.

Hieman kaasua, käyden vaihteet läpi. Vielä ei tapahtunut mitään kummenpaa kuin iltapäiväajelulla erämaassa. Jännitys sai Jasonin ruumiin pingoittumaan. Hän aukaisi kaasun kokonaan ja huomasi, että kiihtyvyys tuli suuremmilla nopeuksilla satakertaiseksi. Jokaista pientäkin kaasunavausta kohti hänen vauhtinsa nousi suunnattomasti kunnes hänen ympärillään ei ollut enää erämaata, eikä tietä pyöriensä alla. Sitten ruskea kajastus sekä nopeuden aistimus katosivat, mutta Jason piti silmänsä tiukasti eteenpäin suunnattuina, tietämättä mitä seuraavaksi syöksyisi häntä vastaan. Hän vilkaisi silloin tällöin sivuilleen ja huomasi absoluuttisen tyhjyyden. Ei väriä, ei muotoa ja kun vauhtikin oli kadonnut jäi vain kammottava tunne paikallaan seisomisesta. Vain hänen mielensä säilytti mielikuvan liikkeestä. "Minä liikun", Jason hoki itseksensä. "En voi tuntea sitä, mutta minä liikun." Hän kuunteli Paccen pauhua, mutta sekin oli kadonnut. "Kyllä se käy, ihan varmasti se käy", Jason sanoi ääneen, mutta ei kuullut edes omia sanojaan. Hän sanoi ne hän tiesi, että hän sanoi ne. Hän tunsikin liikkuvan ja kurkkunsa muodostavan sanat, mutta ei kuulunut mitään ääntä. Vain tyhjiys.

Pitäen katseensa suoraan eteenpäin, seuraten olematonta tietä, Jason tarkkaili ruumiinsa aistimuksia ja huomasi, että tunteet ja lihasen liikkeet olivat mahdollisia, mutta jossain kohti hermojen päät lakkasivat toimimasta ja kaikki aistimuk-

set jäivät hänen ruumiinsa sisälle. Ulkopuolella ei ollut mitään. Hän nielaisi ja tunsu kieltensä ja kurkkunsa liikkuvan, mutta ei tuntenut mitään huulillaan eikä kasvoillaan. Hänet oli kääritty täydellisen tyhjiyden huopaan, ja se oli kauhistuttavaa. Mitä, jos tämä ei ollutkaan siirtymävaihetta? Mitä, jos hänet oli lukittu tyhjiyteen? Oliko hän kadonnut aikaan? Oliko hän joutunut johonkin kuuluu minuuttien välissä ja jäisikö hän sinne ikuisesti, tyhjiyteen.

Kauhu täytti Jasonin ajatukset ja otti niiden aistimusten paikan, joita hän ei voinut tuntea. Häntä ahdisti ja kuristi ja hän olisi halunnut huutaa, mutta hiljaisuuden vastaus olisi ollut kestämatöntä. Niinpä hän piti halun sisällään painaen sisälleen itkun, joka tahtoi vapautua. Se vaikutti iäisyydeltä, ehkä se oli iäisyys, ehkä aika oli nyt kadonnut.

Jason rukoili päästäkseen jonkin edes sietämättömään Toiseen Maailmaan. Ainakin se oli jossakin. Siellä oli tunto ja ääni. Hän saattoi koskettaa sitä, haistaa sitä, nähdä sen ja vihata sitä myös, jos hän niin halusi, mutta se oli todellisuutta. Menneisyys ei merkinnyt mitään. Jonnekin, mihin tahansa... hyvä jumala.

Jason alkoi vähitellen laskeutua hyllyiden rajamailta. Aistimukset palasivat vähitellen ja syrjäyttivät tuon tukahduttavan huovan, panivat ihon kuumottamaan ja veden vuotamaan silmistä. Hän hymyili, ensin varoen, mutta tuntiessaan huultensa ja kasvojensa liikkuvan hän nauro i ääneen. Hän kuuli Pacen käyvän. Ympäriellä oli kuitenkin tyhjiys, mutta Jason tiesi, että tyhjiys väistyisi ja materialisoituisi maailmaksi, jonne kohtalo hänet veisi. Hän odotti. Hän sulki kaasua varovasti ja tunsu kauhunsa tyyntyvän. Hän odotti.

Harmaavalkoisesta tyhjiydestä ilmestyi vähitellen näkyviin heikko maiseman kajo. Värit ilmestyivät tyhjästä ja muuttuivat tutuiksi ruskeiksi ja sinisiksi nauhoiksi, jotka vilisivät ohii hieman aaltoil-

len. Se oli erämaa ja Jason mietti miten pitkällä hän oli kulkenut. Hän tunsu kuinka tie alkoi elää ja Pacen pyörät saivat otteen maasta. Ei tunnutun siltä kuin Pace olisi pudotettu maahan vaan pikemminkin siltä kuin kosketus olisi yhtäkkiä käännetty päälle. Kaikki hidastui. Hän katseli kuinka maailma tuli esiin, ja kun se oli täysin realisoitunut, se näytti aivan samalta kuin mistä hän oli lähtenyt. Kaikkialla oli ruskeaa hiekkaa ja kukkuloita ja kaiken ylle paistoi uuvuttava aurinko. Jason ihmetteli.

Hän pysähtyi niin nopeasti kuin se tuntui mahdolliselta ja laski jalkansa kovaan maahan. Kun Pace jäähtyi, hän käveli ja kummasteli, kaiveli välillä saappaallaan hiekkaa, joka tuntui hyvältä ja uudelta. Missä hän oli?

Kuului ääni, tuo tuttu ääni, moottoripyörän jyminä kaukaa. Siinä olisi vastaus. Hän katseli valtatie suuntaan ja odotti ajajaa, joka olisi joko erehtymätön Toisen Maailman kansalainen tai, toivotavasti, entisaikojen vannoutunut moottoripyöräilyn harrastaja. Sitten tuli näkyviin äänen aiheuttaja, ja hitaasti, niin hitaasti, että sekuntien matelu kidutti Jasonia, se tuli niin lähelle, että se voi joko vahvistaa tai kieltää mahdollisuuden matkustaa ajan läpi.

Pyörä oli valtava ja se oli maalattu kimallelevan siniseksi. Siinä oli kymmeniä valoja ja mahtavasti matkatavaraa. Kaksi ihmistä sinisissä farkuissa ja nahkakeissaan istui sen satulassa. Heillä oli päässään loistavan väriset kypärät. Jasonin suu jäi ihmetyksestä ammollaan. Nuo ihmiset, tuo moottoripyörä oli oudoin näky, minkä hän oli koskaan nähnyt, mutta samalla myös kaunein. He olivat kaikkea sitä mitä Toinen Maailma ei ollut ja vieläpä enemmänkin: he näyttivät onnellisilta. He heiluttivat kättään ja Jason heilutti takaisin katsellen heidän kaatoamistaan horisonttiin. Hän oli nyt siellä. Aivan tarkasti hän ei tiennyt, missä, mutta kuitenkin jossain menneisytydessä, jolloin moottoripyörä merkitsi jotakin.

Jatkuu seuraavassa numerossa

NAISTOIMIKUNNAN RETKI KORKEASAAREEN (Helsingissä)

Retkelle voivat osallistua kaikki M-P -69 ry:n tytöt, kerhon poikien ikiomat vaimot ja työtöystävät.

**Retkelle on tarkoitus lähteä 7.6.—9.6.74 välisenä aikana, siten että jokainen j o t a kiinnostaa tulla mukaan etäämmältäkin . . . . ilmoittaisivat kirjeellä tai soittamalla heti Mo-
toristin ilmestymisen jälkeen.**

Korkeasaaren on tarkoitus mennä vain yhtenä päivänä näistä kolmesta päivästä tämän yhden viikonlopun puitteissa, siksi olisi kiva jos Te tytöt voisitte ilmoittaa voitteko tulla vai ette.

Ohjelma:

7.6—9.6.74

Tapaaminen

(sovitussa paikassa)

Korkeasaaren tutustuminen

(katselmus serkkuihin)

Eväitten syöminen ja

(juominen)

Lopuksi hauska Palaverihetki

(Sana on vapaa)

Huomio:

Yöpymismahdollisuus kauempaa saapuville Helsingin lähistöllä Etelä-lahden leirialue. Tytöt, jotka ei aja itse, ottakaa kuljettaja mukaan.

SOITELKAA SHS . . . .

Ilmoittautumiset: Raili Toivaselle

puh. kotiin 833 361 H:gin suuntanumero

Akatemiantie 17, Kuusikko

01300 Tikkurila

PUHELOT: sama nimi: puh. 782322/20, klo

8.30—16.00 782322/19, Nti Annika Ahtola

